

BOGOLJUB

TUJII

Štev. 13., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 28. marca 1948.

VELIKA NOČ POZDRAVLJENA

V naravi cvetje se hudi,
Gospoda, ki je vstal, slavi;
zvenovi ga pozdravljajo,
veliko noč naznanjajo.

Velika noč, pozdravljena,
skrivnostni praznik upanja!
Gospod je vstal, Gospod živi,
z njim bomo vstali tudi mi.

Končana je trpljenja pot,
ljubezen nam deli Gospod,
ki se za nas je daroval
in tretji dan iz groba vstal.

Gospod je poveljčan spet,
ki s križem je odročil svet;
kot sonce rane mu žare,
trpečim upanje dele.

Velika noč, kristjani, je,
v Gospodu veselimo se;
vsa zemlja je odrešena
s krvjo nedolžno Jagnjeta.

Gospodu, ki med nami je,
prepevaj, duša, hvalnice,
raduj velike se noči
in zmage Kralja milosti!

ZMAGOSLAVNI ZVELIČAR ~

Sveta Cerkev spet radostno prepeva: Resnično je vstal Gospod, aleluja. Duše so polne velikonočnega veselja. Neizčrpen vir tega veselja je skrivnost Jezusovega vstajenja, skrivnost njegove zmage nad satanom, smrtjo in grehom. Jezus živi in ne umrje več, to je resnica, ki buči v vernih srcih upanje v večno zmago. Poveljčani, zmago-slavni Kristus jo neskončna tolažba naših, v begunsko bridkost potopljenih duš. Zato pozdravljena Velika noč, praznik naše tolažbe, našega krščanskega upanja in veselja!

1. Ponižanje do smrti na križu.

V velikem tednu smo gledali Kristusa: zaničevanega, zasramovanega, vsega ranjenega, bičanega, s trnjem kronanega, na križ pribitega, mrtvega na križu, v grob položenega. Ni bilo na njem človeške podobe, miline in lepote. Poteptali so ga kakor črva. Imeli so ga za izvržek človeštva, za osebo, ki je vredna le posmeha, preziranja, smrti. Kristus se je ponižal in je bil pokoren do smrti, smrti na križu (Flp 2,8).

To nerazumljivo Jezusovo izničenje in ponižanje pa je bilo začetek njegovega zmago-slavlja in poveljčanja. Ker je bil pokoren do smrti na križu, ga je "Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena, da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo" (2,9.10). Na križu se je začelo Kristusovo poveljčanje, nadaljevalo se je v predpeklju, pri pravičnih stare zaveze, na zemlji se nadaljuje od trenutka vstajenja, na veke bo pa trajalo v nebesih. Pot Kristusovega zmago-slavlja je vodila s križa v predpekel, potem do vstajenja, do vnebohoda in poveljčanja pri Očetu v nebesih.

2. Šel predpekel...

Po smrti na križu je šla Jezusova duša v predpekel. Tam je ostala do vstajenja. Vsem pravičnim v predpeklju je prinesla večno blaženstvo gledanja Boga in jim razodela svoje veličastvo. Da je Kristus šel v predpekel, je verska resnica, izražena v apostolski veri in mašni veroizpovedi. Tudi sveto pismo nove zaveze jo povdarja. Sv. Peter piše v svojem prvem listu, da je Kristus, "usmrten po telesu, pa oživljen po duhu, šel oznaniti tudi

duhovom v ječi - dušam pravičnih v predpeklju - odrešenje. (Prim. 1 Pet 3,19). V apostolskih delih govori Kristus po prerokih o sebi: "Moje duše ne boš pustil pod zemljo v predpeklju in svojemu svetniku ne boš dal trohneti". (Apd, 2,27). Sv. Pavel pravi, da je Kristus, preden je šel v nebesa, poprej šel v nižine zemlje - to je v predpekel. Tako uči tudi ustno izročilo.

3. Tretji dan od mrtvih vstal.

Vstajenje Gospodovo je temeljna resnica naše svete vere, najtrdnější dokaz Kristusovega božanstva in resničnosti njegovega nauka. "Če pa Kristus ni vstal, je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi vaša vera" (1 Kor 15,14), kliče sv. Pavel. Gospodovo vstajenje je dovršitev in krona odrešilnega dela. Z vstajenjem je Kristus pridobil popolno zmago nad satanom in grehom. Sv. Pavel pravi, da je Kristus "vstal zaradi našega opravičenja" - našega odrešjenja (Rim 4,25). "Ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v grehih", govori sv. Pavel (1 Kor 15,17). Vera v Kristusovo vstajenje je tudi poroštvo našega zveličanja. Sv. Pavel uči: "Če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš zveličan" (Rim 10,9). Zato pojemo v veliki noči:

Odrešeni smo vsi pogube,
otroci večne smo obljube. Aleluja.

Ker je Kristus začetek, prvorojenec iz mrtvih, ker je prvi vstal od mrtvih, nam je njegovo vstajenje poroštvo, da bomo tudi mi poveljani vstali. Vstal je Kristus, aleluja, vstali bomo tudi mi.

Resnico, da je Kristus z lastno močjo sam sebe obudil, dušo spet s telesom združil in poveljani vstal iz zaprtega groba, so krivoverci od nekdaj tajili. Največji nasprotniki te resnice so tudi pogani današnje dobe. Na vse načine se trudijo, da bi vero v Kristusovo vstajenje zatrli v vernih srcih. Toda, zastoj se trudijo. Dokler bo Kristusova Cerkev na zemlji, bo v srcih katoličanov tudi vera: Vstal je Kristus, vstali bomo tudi mi, vera v vstajenje Kristusa in tudi v vstajenje vseh ljudi.

Pred več leti je stal Lunačarski brezbožni ruski prosvetni minister, na govorniškem odru. Velika množica ljudi ga je poslušala. Na vse načine je napadal krščanstvo. Imenoval ga je zastarelo vero, strup za ljudstvo, izrodek bolne človeške domišljije. Množica je molčala. Ko je končal svoj govor, je bil prepričan, da je zmagal. Toda zmotil se je. Med poslušalci je bil mlad duhovnik. Po govoru prosi za besedo. Lunačarski mu dovoli, toda govoriti sme samo pet minut. Toda junaški duhovnik ni potreboval niti pet minut, da je brezbožniku dokazal, da vere v Kristusovo vstajenje v ljudstvu ne bo ubil. Stopil je na govorniški oder in zaklical veliki množici ljudi velikonočni pozdrav: "Kristus je vstal!" Množica navdušeno odgovori: "Zares je vstal!" - Lunačarski se je razočaran nad množico odstranil.

Resnično je vstal Gospod, aleluja! Ovstajenju Gospodovem poročajo vsi evangelisti. Vsi pripevdujejo, da je bil grob zaprt s kamnom, zapečaten in zavarovan s stražo rimskih vojakov. Ta grob je bil zjutraj tretjega dne po Jezusovi smrti prazen. To so videli žene, ki so šle k grobu, apostola Peter in Janez in Marija Magdalena. Tudi Jezusovi sovražniki so morali to priznati. Prazen grob je prvi dokaz Jezusovega vstajenja. Gospodovo vstajenje dokazujejo tudi Jezusova prikazovanja po vstajenju. Prikazoval se je na prostem in v zaprtih prostorih, posameznim ljudem in množicam in ob vsakem dnevnem času. Apostoli niso z njim samo govorili, ampak so z njim tudi jedli in se ga dotikali. "Neverni" apostol Tomaž

je potem, ko se je z lastno roko doteknil Jezusa, vzkliknil: "Moj Gospod in moj Bog!" Resnico Jezusovega vstajenja dokazuje tudi sv. Pavel v prvem pismu Korinčanom. O tej resnici govore velikonočni zvonovi, procesije, pesmi, govori vsa narava in petje ptic, govore tudi naše duše, polne velikonočnega veselja. Upajmo, veselimo se! Kristus je vstal.

POZDRAVLJENA KALVARIJA

Pozdravljena, Kalvarija,
svetišče velike skrivnosti,
kjer v neizmerni je bridkosti
trpel Odrešenik sveta!

Pozdravljena, Kalvarija,
oltar ljubezni najčistejše,
daritve, žrtve najsvetejše
brezmadežnega Jagnjeta!

Pozdravljena, Kalvarija,
ki si Gospodov križ nosila
njegovo Kri presveto pila,
smrt najstrašnejšo gledala!

Pozdravljena, Kalvarija!
Na tebi je Marija stala,
ko nam je Sina darovala,
ki je premagal satana.

Pozdravljena, Kalvarija,
ti sveta gora odrešenja,
studenec večnega življenja,
pozdravljena, pozdravljena!

PRAZEN GROB

Med najbolj pomenljivimi dogodki v zgodovini človeštva je prazen grob, iz katerega je na velikonočno jutro vstal od ljudi umorjeni Sin božji.

Strašen je pogled na ta prazen grob za človeka, ki na svetu ubija in pokopava vse, kar je lepega, dobrega in plemenitega, vse ljubezen in pravico in hoče nad tem grobom postaviti na prestol grozoto brezobzirne sebičnosti, ki hoče poteptati in pomandрати vse, kar je kakor koli na poti njenim koristim in užitkom. Ta prazen grob velikonočnega jutra pa glasno oznanja večno resnico, da je možno ubiti in pokopati na svetu dobroto, ljubezen in pravico le za nekaj časa. Potem pa še v bujnejši lepoti in moči vstane in pusti grob prazen in odprt, da vsak kdor ga vidi, sliši iz njega glasno obsodbo krivice in zmago slavno pesem pravice in nesebične dobrote.

Nad vse bodrilen in osrčujoč pa je pogled na prazen grob za vse, katerih vera v zmago pravice in dobrote je bila poteptana. Radi pravice so bili morjeni in preganjani, radi dobrote in ljubezni sovraženi in smešeni, radi vere v večno lepoto in dobroto tlačeni in v molk prisiljeni. Vse, o čemer so verovali, da bi svet odrešilo in osrečilo, je hudobni svet položil v grob, ga zapečatil in še stražo pred grob postavil, da zagotovo ne bi moglo nikoli več iz groba. Pa se je zgodilo tisto, česar niso pričakovali in tedaj, ko

so najmanj pričakovali.

Kako majhna je moč človeške zlobe, krivice in sovraštva nasproti vsemogočnosti večne dobrote, pravice in ljubezni. Ko pride trenutek, od večnosti zapisan od božje previdnosti, sdlete pečati, se zgrudi na tla straža in grob se na široko odpre. Peklenska zloba in krivica in sovraštvo, vse je premagano in uničeno v hipu, ko meni, da je zmagalo za večne čase. Grob se odpre in iz njega vstane prenovljeno in poživiljeno, kar je bilo pokopano.

Ne bodimo obupani, malodušni. Naj le pokopujejo in zapirajo v grob pravico, ljubezen, dobroto, lepoto. Naj le pečatijo ta grob z vso silo človeških moči. Naj le postavljajo straže. Od vekov sem je pri Bogu določeno, kdaj pride čas, ko se bo grob odprl v zmago dobrega, nihče tega ne bo preprečil.

Kristus je vstal, Kristus je vstal,
premagal je smrt in pekel končal.

NAŠA VELIKA NOČ

Tudi letos praznovali
bomo mi Veliko noč,
se vstajenja radovali
kot smo se doma nekoč.

In narava bo trosila
cvetja v slavo Jezusu,
z nami vdano bo prosila,
naj človeštvu da miru.

Vsi lepo udeležili
bomo se procesije
in Zveličarja molili,
ki pekel premagal je.

K mizi po barakah sedli
bomo kot nekoč doma,
svoj begunski "žegen" jedli
polni sreče, upanja.

Z nami bodo tudi ptice
pele Jezusu pozdrav,
radovale se resnice:
Jezus je od mrtvih vstal.

Aleluja! bomo peli,
vstal iz groba je Gospod,
križ Zveličarjev objeli,
ki k vstajenju kaže pot.

ZA 25. MAREC

25. marca obhajamo spomin skrivnosti učlovečenja Sinu božjega in ko je Marija postala mati Odrešenikova.

Marija vsa sveta in pravična se je od tistega dne še globlje pogrezala v svojega Boga. Njene kreposti so se stopnjevale do junaštva.

Cenila je čas in delo, saj sta, ki oblikujeta življenje. Od dneva, ko je postala mati božja, je podvojila delo, pripravljala je dom za Sina in Jožefa.

Jezus si je izbral za zemsko bivališče domače, tiho in skromno ognjišče v okrilju matere - gospodinje in skrbnega rednika - delavca.

Marija se je pripravljala na veliko, sveto in težko dolžnost matere v združenju z Bogom, z delom, s premagovanjem, veseljem in žrtvujočo ljubeznijo. Poveljčala je Stvarnika, a prosila in molila je za moč, da zmore težko dolžnost.

Materel!

Velika, vzvišena, sveta in težka je vaša dolžnost. Materinski klic je umetniški in svečeniški poklic.

Kipar oblikuje mrtvo skalo, pisatelj upodablja misel, ki se zgublja s knjigo, mati pa rodi in oblikuje otroka, ki je krona stvarstva in dedič nebeškega kraljestva, vrednost in dragocenost nad vse mrtve umetnine.

Mati je kot sveča: gori, da sveti svojim, se izžareva in admira sebi, da žive njeni, da je lepo in dobro otrokom.

Mati je njiva, v katero prorikne mlada otroška duša, kjer se navzame in prisvoji vsega materinega bistva, njenih navad, njene misli, čustvovanja in hotenja. Mati! Otrok je tvoja slika mladosti in vsebina tvojih lastnosti.

Mati je, ki odgrinja in odgrne zaveso in pokaže otroški duši vrednote in pot smotrnega življenja, ona mu prva najjasneje vtisne podobo Stvarnika in njegove postave v dovzetno dušo. Ona je, ki ga poučuje: "To je lepo, smeš; to žali Boga in ponižuje dostojanstvo človeka - ne smeš"! Mati polaga temelj poznejšemu otrokovemu značaju, od katerega je odvisna njegova sreča ali nesreča, ker materi je dana moč, da najučinkoviteje vzgaja otroka.

Če je človeku kdo drag, mu je mati, če koga posnema, posnema mater in če koga upošteva, upošteva mater.

Mater! Velika, sveta in odgovorna je vaša dolžnost. Ve podpišete usodo otrok. Ve ste, ki rodite otroka za nebesa ali - pekel.

Velike in vzvišene ste, ko vestno vršite svojo dolžnost, a gorje vam, če ob vas postane otrok nepošten in pogubljen!

Mater! Vaše delo bodi blagoslovljeno, da vzrastejo otroci v pravične moške in krepostne žene, v krepke in zanesljive temelje naroda, da po vaših otrocih raste kraljestvo božje, vam pa plačilo zaslužne svečenice!

Mati Marija je vaš vzor, ko pričakujete otroka, naj vam je svetovalka pri vzgoji in trpljenju vašega poklica.

Marsikatera žena je pozabila na sladko-težko in odgovorno dolžnost - in danes jo preganja nervoza, plaho skovikanje sove in gloda jo črv... Domovi postajajo mrzli in mrtvi, ker - manjka otrok.

Žene! Ne posegajte v Stvarnikove račune. Bela kuga predvsem ugonablja vas in vaš dušni mir, vam jemlje sonce zakona, blagoslovljeno starost in srečno večnost. Kjer je prostora za dva, sedi lahko še tretji, peti... Bog ne zapusti svojih stvari.

Žene, dajte Slovincem zdravih mož in krepkih žen, domovom stebre, nebesom pa - svetnike!

ZAVSAK-DAN

Največja med vsemi...

To je krepost ljubezni do Boga. Če ni te, je vse drugo brez pomena. Ta bo tudi v večnosti ostala. Vere ne bo, ker bomo že gledali Boga, upanja ne, ker ga bomo že uživali, ljubezen bo pa ostala. Kako naj do čim bolj popolne stopnje te kreposti pride-mo? Boga ne vidimo, smo tako hekam strti in prazni, da kar nobene toplote ne občutimo. Jezus sam je povedal, kakšna mora biti ta lju-bezen. "Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem." Kaj naj vse te besede pomenijo? Ali so samo obilica besed? Ne, Jezus ni nobene besede povedal brez pome-na. Z vsem srcem. Na kaj je navezано človeško srce? Na dobroto, na lepoto, na čutne užitke telesa in na vse tisto, ki je vir teh užit-kov. Vse to naj mora biti Bog. Zato pa je treba razmišljanja, ne-prestanega potapljanja v božje neskončne lastnosti: v neskončno lepoto, dobroto, v to, da bomo to lepoto in dobroto enkrat v neza-sluteni veličini uživali brez konca in brez mej. Kdor se z razmiš-ljanjem pogloblja v to, je že v tem življenju v gotovi meri tega deležen. Samo razmišljajmo, kaj je Bog že za nas storil, kako Nje-

gova lepota, dobrota, modrost odseva v stvarstvu. Z vso dušo. Dvoje zmožnosti ima človeška duša. Razum in prosto voljo. Tudi to dvoje mora biti popolnoma usmerjeno v Boga. Razum mora poskušati, da se dvigne čim bolj nad stvarstvo do Boga. Da skuša res spoznati, da je Bog najpopolnejša dobrota in užitek. In sicer ne kaka dobrota nekje zunaj nas, ki nam je nedosegljiva, za nas brezpomembna, ampak dobrota in popolnost, ki je prav meni namenjena. Ne najboljša mati, ne oče, ne prijatelj, dobrotnik, ne najdražja oseba, ne dosega niti kapljico dobrote božje. Razum se mora ukloniti tudi tam, kjer tega ne more dojeti in verjeti, da je vse, tudi najtežje dar dobrote božje. Volja bo šla za razumom in se tega uklenila. Če bo razum spoznal, da je vse dobro in lepo na svetu le prevara, se bo volja oklenila prave dobrote in lepote, ki je Bog. Z vso močjo. Vse svoje telesne in dušne moči bomo posvetili Bogu in temu, da svojega Boga dosežemo. Naša vsakdanja dela, poklicna, stanovska, redna in izredna bodo vsa usmerjena v čast božjo in dosego Boga samega.

To ljubezen praktično pokažemo s tem, da smo pripravljeni raje storiti in pretrpeti vse, kot Boga le z malenkostjo razžaliti. Pripravljeni moramo bitistoriti vse, tudi to, kar Bog le želi in svetuje, ne da bi strogo ukazal.

Ni pa še znamenje pomanjkanja ljubezni do Boga, če človek tega čustveno ne čuti. So časi duhovne suše, ko se človek čuti pustega, praznega, zapuščenega; ko misli, da ni v njem nobene toplota za Boga. Čustva ni. Ljubezen do Boga pa je lahko prav tedaj najiskrenejša in najmočnejša. Mnogo velikih svetnikov je moralo dolgo trpeti tako duhovno sušo. Ljubezen pa se prav v takem trpljenju preizkuša in očiščuje.

Kljub vsemu čustvu in lepim besedam pa kaže, da nima ljubezni do Boga, kdor ne kaže ljubezni do bližnjega. Ta je preizkusni kamen za pravo ljubezen do Boga. "Kdor pravi, da ljubi Boga, pa ne ljubi svojega bližnjega, je lažnik in vara sam sebe," pravi sv. Janez Evangelist.

Ta ljubezen se mora kazati na tele načine: Ljubezen v mislih. Da mislim o vsakem človeku le tisto, kar je na njem dobrega. Ne bodimo v zadregi. Nikogar ni na svetu, ki ne bi imel na sebi kake dobre lastnosti. Da presojam vsa dejanja vsakega človeka na dobro. Nikoli nikomur ne podtikajmo slabih namenov. Da mu privoščim in želim vse dobro, zlasti rast v dobrem in večno zveličanje. Da govorim o človeku le to, kar o njem vem dobrega. Da mu tudi v dejanju skušam vedno koristiti. Da potrpim z napakami, tudi s krivico, da vračam hudo z dobrim, da skušam povsod dejansko ali vsaj z besedo pomagati. Da se izognem v največji obzirnosti vsemu, kar drugega moti, spravlja v slabo voljo, mu škoduje. Da skušam reševati vsako še tako izgubljeno in do mene tudi sovražno dušo.

Se pa tu izjeme. Napako drugega moram povedati, če je treba preprečiti slab zgled ali škodo drugega. Krivice ne smem zamolčati, če bo krivičnik potem še slabši, ali če je v škodo splošnosti, ker pada čut za pravico.

V taborišču, v tako tesni skupnosti imamo dragoceno priliko za vajo v ljubezni do bližnjega. Ljubezen do Boga je omrznila. Bog nam daje tu priliko, da jo poživimo in to zlasti v ljubezni do bližnjega. Ne opustimo te prilike!

Kako je z mojo ljubeznijo do Boga? Ni težko odgovoriti. Premisli le svoj odnos do bližnjega. Kako o drugih misliš, kako jih presojaš, kakšen si do njih pri vsakdanjem življenju, koliko pomagaš, koliko se trudiš za njih duše, koliko imaš obzirnosti. Na to daj sebi iskren odgovor, pa boš vedel, koliko je v tebi ljubezni do Boga. Če ni ljubezni do bližnjega, je tudi ljubezen do Boga

le ponarejena in zlagana.

Skušajmo potem ljubezni do bližnjega rasti v ljubezni do Boga. Če se bomo do te priborili, bomo imeli vse.

Moj Bog, ljubim te nad vse, ker si neskončno popoln in vse ljubezni vreden.

KATOLIŠKI MISIJONI

K R I S T U S V C E R K V I .

L. Lenček C.M.:

Lep je prizor, ko pri slovesni božični maši vsi duhovniki pokleknejo na oltarne stopnice in globoko sklonjeni poslušajo pevce, ki opevajo skrivnost, da se je Bog, druga božja oseba, učlovečila po Svetem Duhu v telesu Device Marije in je bila rojena svetu.

Res, to je skrivnost, pred katero se mora globoko skloniti ves človeški rod in vse stvarstvo. Nikdar v človeški zgodovini vsega stvarstva se ni in se ne bo moglo zgoditi kaj večjega.

Bog je postal človek Jezus Kristus.

V tej skrivnosti je začetek misijonskega dela. Kristus je prvi misijonar, ki ga je poslal na zemljo Bog Oče. Kot človek naj živi med ljudmi, oznanjati jim evangelij odrešenja, trpi naj zanje in umrje. To je Očetova volja in tako se je zgodilo.

Vemo, kaj je bil nam-en Kristusovega poslanstva. Pij XII. ga v okrožnici o Kristusovem skrivnostnem telesu kratko povzema v besede: "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina (Jan 3, 16), in Sin večnega Očeta si je v prav isti božji ljubezni privzel človeško naravo iz Adamovega potomstva toda brezgrešno in brez vsakega madeža, da bi se iz novega nebeskega Adama razlila milost Svetega Duha v vse otroke prvega Adama. Ti so zaradi greha prvega človeka izgubili božje posinovitvenje; po učlovečenju božji Besedi pa so postali po mesu bratje edinorojenega Sina in prejeli pravice, da postanejo otroci božji (Jan 1, 12). In tako je Jezus Kristus višec na križu ne le popravil krivice, storjene nebeskemu Očetu, ampak je nam, svojim krvnim sorodnikom, zaslužil tudi neizrekljivo obilnost milosti."

MISIJONSKO ZALEDJJE

=====

Pomnožiti tudi molitve.

Toda - Bog je, ki rast daje... Ako Gospod ne zida hiše, zamen se trudijo /misijonarji/, ki jo zidajo... pravi sveto pismo.

Vsa ta pomnožena armada misijonskih delavcev in vsa ta na novo spletena, po vsem svetu /misijonskem/ na gosto razpredena mreža misijonskih ustanov bi ne rodila pravih sadov brez izdatnega božjega blagoslova. Božji blagoslov pa je treba izmoliti, izžrtvovati. Zato je nujno potrebno tudi molitve pomnožiti stokratno: v dvojnem smislu: več duš naj bi molilo in se žrtvovalo in več naj bi molile in žrtvovale.

Ali bi zmogli katoličani več molitve, več žrtve za misijone? Spet vzemimo za primer sebe, svoj narod. Ali bi mogli mi danes kaj več moliti za misijone? Kdaj, kdaj nam je bil od Boga ponujen večji kelič trpljenja, da ga pijemo, kot sedaj? Pijmo iz njega vsi. Moli človek toliko lažje, čim bolj se zaveda, da mu je Bog edino in vse. In kdaj smo se mogli mi Slovenci tega bolj zavedati kot danes, ko nimamo drugega prijatelja kot Boga in se edino nanj moremo zanesti in opreti. In če pomislimo še na mnoge, najboljše izmed nas, ki živijo po begunskih taboriščih, ali nam ni jasno, da morejo in morejo ti v neprestani molitvenosti tem bolj iskati božjega kraljestva in njegove pravice, čim manj jim je močna in potrebna skrb za to, kaj bo

Bog je z učlovečenjem postal nam brat po mesu, da bi mi postali njemu bratje po božjem življenju. Kdaj bo mogel človeški duh razmisliti veličino te skrivnosti in ljubezni! (Dalje)

1.100 misijonarjev ... bratov in misijonskih sester je v prvih dveh povojnih letih 1945-1946. poslala na misijonsko fronto Belgija.

- - - - -

jedli in s čim se bodo oblekli? - Ali bi zmogli Slovenci več žrtve za misijone? Pijmo iz ke-liha vsi, pro nostra et totius mundi salute - za naše in vsega sveta zveličanje, vdano srkajmo kapljico za kapljico in ne naveličajmo se, v zavesti, da je naše vdano prenašanje trpljenja velesila, ki premagava svet - tudi velesila, ki premaga težave delavcev misijonskega sveta.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

V petek popoldne, malo pred tretjo uro je prišel k bolniku na obisk gospod župnik Janez. S smehljajem na ustnicah ga je sprejel Blaž. Judita je prinesla stol in gospod župnik se je vsedel tako, da je gledal Blažu v obraz.

V cerkvi je zazvonilo tri.

Gospod župnik je vstal in polglasno odmolil v čast trpljenju Gospodovemu. Blaž je sklenil roke in zrl v podobo Križanega na steni.

Ko je gospod župnik končal in se zopet vsedel nazaj poleg Blaža, je Blaž poltiho zaprosil:

"Gospod župnik, bi lahko opravil dolgo spoved. Rad bi urenil vse račune za vsak slučaj. Saj vidite, pešam kot lučka tam gori ob Kristu".

Gospod župnik je bil takoj pripravljen.

Tako dobro Blaž v vsem svojem življenju še ni bil pripravljen na spoved. Kakor jagode na rožnem vencu je imel nanizane svoje grehe in napake od prvega dne, ko se je zavedal pa do danes. Nič ni clepšaval, nič prikrival, povedal vse in pri vsakem večjem prestopku ponižno pogledal na podobo Križanega in ga ponovno prosil odpuščanja.

"Ego te absolvo..." je gospod župnik Janez odvezal starega organista Blaža vseh njegovih grehov.

Predno je gospod odšel, se je sklonil k bolniku in mu pošepetal:

"Jutri zjutraj ob sedmih pridem z Najsvetejšim".

Hvaležno je pokimal bolnik. Tedala sta si roki in gospod je tiho odšel.

Ko je čez čas zopet vstopila Judita in se sklonila nad svojim dragim očetom in ga vprašala česa potrebuje, ji je ta tiho zašepetal:

"Glej, Judita, kako se bom lepo pripravil za odhod iz tega sveta. Pravkar sem opravil dolgo spoved, jutri zjutraj pride gospod župnik z Najsvetejšim; sedaj imam pa še prošnjo do tebe, ljuba moja Judita".

"Kar reci, očka! Vsako tvojo željo bom vestno izpolnila".

"Boji tako prijazna in stopi ob priliki k Ovelbarjevim in prosi gospoda, ki sedaj mesto mene vodi cerkveno petje, da povabi za nedeljo popoldne vse pevce k meni. Veš Judita, rad bi jih še enkrat videl; rad bi se poslovil od njih; rad bi jih prosil odpuščanja. Tu sedaj še lahko popravim, ako sem storil komu kako krivico, z drugega sveta je pa težko poravnovati take stvari."

"Oh, očka", je vzdihnila Judita "ali me boš reš že zapustil?"

Sklenila je, da v pričo očeta ne bo jokala, toda tako hudo ji je bilo pri srcu, da se ljub vsemu premagovanju ni mogla premagati.

"Ne žaluj, dete moje! Čas je, da grem k počitku. Grem k materi in sestram tvojim, ki me že čakajo. Kaj je deset, dvajset ali trideset let življenja? Nič! In tako bomo kmalu vsi zbrani v nebesih, kakor v velikanski cerkvi in neprenehoma peli, peli in zopet peli... brez konca in kraja."

Blažen smehljaj je bil razlit na ustnicah starega organista Blaža, njegov pogled pa bil uprt nekam daleč, preko sten in dajlav v nebo, kamor sta že hrepenela njegovo srce in njegova duša.

6.

V nedeljo popoldne po krščanskem nauku so se vsi pevci zbrali okoli smrtne postelje organista Blaža.

Njegove moči so z vsakim dnem vidno pešale. Vsakega posebej so objele njegove oči. Ko je vsakega posebej ogledal, mu je oko nemirno begalo sem in tja - še nekoga je iskal. Tudi pevci so se jeli ozirati, kajti čutili so, da še nekoga išče.

Ali niso vsi zbrani?

Ne! Nekoga je še pogrešalo nemirno oko dobrega moža.

Toda, koga?

Tedaj pa se je stari Blaž domislil, koga manjka. Jamarjeve Francke ni bilo med navzočimi.

In prav nje je želelo Blažovo srce. Vedel je, kakšno je bilo razmerje med njim in njo. Vedel je, koliko bolečin mu je povzročalo njeno ravnanje. Danes ni več mislil na to, danes jo je hotel on prositi odpuščanja. Toda nje ni bilo.

Tisti večer, ko se je ponesrečil pred župniščem, se mu je nekdo posmehljivo zasmel, ko je stopil na hodnik v župnišču. Ni se mogel domisliti, kdo naj bi bil. Do danes je bila zanj to nerešena uganka. Sedaj se je pa domislil, da se tako smeje Jamarjeva Francka. Naslednji trenutek pa se je že prestrašil, če ji ne dela krivice. Bogu bodi potoženo, da je bil to njen smeh.

V teh mislih Blaž ni bil duševno prisoten med svojimi pevci, ki so stali okoli njegove postelje in ga motrili.

Ob misli, da se bo danes uredilo tudi bolešno razmerje med njim in Jamarjevo Francko, je bil vesel in srečen. Sedaj, ko je ni bilo, mu je pa neka neznana grenkost stisnila dušo in s to grenkostjo je odšel tudi v večnost.

Naslednji trenutek se je obrnil k pevcem.

"Vesel sem, da ste prišli" je počasi začel. V sobi je postalo tiho. Blaž je pa nadaljeval:

"Moj čas se steka. Podoben sem uri, katere pero se je odvilo do kraja. Zdaj, zdaj bo prenehala iti. Morda udari še dvakrat, trikrat, pa bo obstala... Poslavljam se. In kako sem vesel, da vas vidim zopet zbrane okoli sebe, kot nekdanj v cerkvi na koru... Vse račune bi rad uredil in tako z Bogom in ljudmi spravljen odšel... Zato prosim vse skupaj in vsakega posebej, da mi odpusti, če sem ga kdaj razžalil ali pa mu storil kako krivico... Naj bo pozabljeno vse... Da na to res pristajate, želim, da mi vsak posebej poda roko v slovo..."

"Saj še nisi tako slab, Blaž", je pristopil k njemu njegov prijatelj Cilkin oče, Janez Cvelbar. "Ne ti, ampak mi bi te morali prositi odpuščanja, zakaj mnogo težkih ur in dni smo ti prizadejali. Odpusti in pozabi."

(Prihodnjič dalje)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Tienzu.